

O stížnosti uvážil nss toto:

Mezi stranami není sporu o výkladu čl. 8 brněnské smlouvy ze 7. června 1920 č. 107 Sb. z roku 1921 uzavřené mezi republikami čsl. a rak. v tom smyslu, že st-l optující pro Československo měl prokázat, že byl v den vykonané opce rakouským státním příslušníkem.

Rovněž není sporu mezi nimi o tom, že obec P. leží na území rep. rakouské.

Otázkou jest jen, prokázal-li st-l svou rakouskou státní příslušnost. To on ni v nejmenším neprokázal.

St-l přiložil k opci pouhé vysvědčení obce P. z 19. ledna 1922, že svou tamní domovskou příslušnost ztratil, ježto se již déle než 10 roků zdržoval mimo obec.

Tím tedy neprokázal st-l ani, že měl v době vykonané opce příslušnost domovskou do některé obce na území republiky rakouské, tím méně se pokusil dokázat svou státní příslušnost rakouskou, která vlastně jest tu jediné rozhodna.

Nelze tedy shledati v nař. rozhodnutí nezákonnost, když nemajíc prvou podmínku přípustné opce za danou opci samu odmítlo.

Následkem toho netřeba obírat se otázkou, čímž měl neb mohl st-l státní příslušnost prokázat.

Č. 2448.

Zajištění bytů pro státní zaměstnance: Podle § 20 č. 3 zákona č. 225/1922 nelze v budovách, sloužících účelům korporací neb ústavů humanitních a pod., zajistiti ani takové byty, kterých ony korporace neb ústavy v době, kdy zákon nabyl účinnosti, samy nepoužívaly.

(Nález ze dne 2. června 1923 č. 9722).

Věc: Okresní nemocenská pokladna v N. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadu řízení.

Důvody: Výměrem z 11. listopadu 1922 zajistila osp v N. byt v domě čp. — v N. užívaný dosud četnickým kapitánem Josefem V., dne 1. listopadu 1922 do Prahy přeloženým, pro okresního lékaře Dra Františka P.

Nař. rozhodnutím z 26. ledna 1923 zsp potvrdila výměr ten, ježto dům čp. —, nalézající se v majetku okr. nem. pokladny a dosud nepro-
najímaný, nelze pokládati za objekt v § 20 č. 3 zákona z 11. července 1922 č. 225 zmíněný, ježto dosud účelům stěžující si pokladny nesloužil a potřeba místností pro účely pokladny není dle hlášení osk-é, jako úřadu dozorčího, nezbytnou.

Žal. úřad ani na zvláštní výzvu nepředložil správních spisů ani jinak nezaujal stanovisko k údajům stížnosti. Nss musí tedy vycházeti z předpokladu, že údaje stížnosti, které žal. úřadem nebyly popřeny, odpovídají obsahu správních spisů.

Stížnost namítá, že nař. rozhodnutím porušeno bylo ustanovení § 20 č. 3 zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb., dle kterého se zákon

cit. nevztahuje na budovy, kterých korporace ústavy humanitní a zdravotnické, osvětové a kulturní užívají pro své účely.

Otázka, je-li okr. nem. pokladna takovou korporací či ústavem, není mezi st-lkou a žal. úřadem spornou.

Žal. úřad zamítl odvolání st-lky s odůvodněním, že dům, ve kterém byl zajištěn byt pro okresního lékaře, dosud účelům pokladny nesloužil a že místnosti v něm se nalézající nejsou pro pokladnu nezbytnými.

Pokud jde o tento poslední důvod, třeba vytknouti, že § 20 č. 3 cit. zák. nepožaduje, aby budovy, kterých ústavy tam uvedené k účelům svým užívají, byly pro ně nezbytnými a že by tedy pokud jich nezbytně nepotřebují, mohly celé neb z části býti zabírány, nýbrž podmínkou je pouze, aby jich k účelům svým užívaly. Proto tento důvod nemá opory v zákoně a nemohlo by i zjištění, že st-lka místností v budově oné nezbytně nepotřebuje pro účely své, býti důvodem zajištění.

Žal. úřad však vychází i ze zjištění, že budova ona posud účelům stěžující si pokladny neslouží, že ji tedy pokladna posud k účelům svým neužívá.

V tom směru tvrdí však stížnost, že dům, v němž byt pro okr. lékaře byl zajištěn, byl koupen v roce 1921, značným nákladem přestavěn a upraven, aby vyhovoval zúplna účelům pokladny, a že o d 25. z á ř í 1922 p o k l a d n a d o m u t o h o u ž í v á. Stížnost ovšem připouští, že má v něm kapitán V. složen svůj nábytek, poněvadž nájemník ten požívaje ochrany nájemníků nemohl z domu býti vypovězen. Je tedy dle tvrzení stížnosti pouze část budovy užívána k účelům jiným než k účelům pokladny.

Toto tvrzení stížnosti není vyvráceno. — — —

Poněvadž pak cit. zákon dle ustanovení § 20 č. 3 nevztahuje se na budovy, kterých korporace a ústavy humanitní a zdravotnické, osvětové a kulturní užívají pro svoje účely vůbec, z čehož plyne, že nelze v nich zajistiti ani byty, jež v době účinnosti zákona toho účelům korporací a ústavů oněch nesloužily, nýbrž byly třeba pronajímány (č. 3 mluví o b u d o v á c h a c o n t r. b y t ů a m í s t n o s t í, o n i c h ž m l u v í č. 1, 5—8) a žal. úřad přes to byt v budově nemocenské pokladny zajistil, nutno míti za to, že vycházel ze skutkového zjištění, že budova jako taková vůbec tedy ani z části pro účely stěžující si pokladny není užívána. Toto zjištění je však v odporu s nevyvráceným tvrzením stížnosti, o němž nutno míti za to, že je v souhlasu se spisy a je tedy v odporu se spisy správními.

Proto muselo býti naříkané rozhodnutí zrušeno dle § 6 zák. o ss.

Č. 2449.

Pozemková reforma: Pro otázku, koho jest pokládati za vlastníka zabrané nemovitosti, nerozhoduje knihovní stav.

(Nález ze dne 4. června 1923 č. 2488.)

V ě c: Markéta S. a společníci v Č. proti státnímu pozemkovému úřadu stran suohlasu ke smlouvě.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.